

да се забави да ни съобщи и писмено. Излишно е, ми се чини, да забълбъжа тукъ, колко гореща бѣше и нашата благодарностъ къмъ този милъ, почтенъ, вѣжливъ и услужливъ господинъ, който се отнесе така любезно къмъ насъ и показа таквъзъ усърдие да ни послужи още при първата ни съ него срѣща. До като получимъ съобщението му за резултата отъ неговитѣ постѣпки при г. министра за нашето приемане отъ тоя послѣдния, ние рекохме да оползотворимъ инакъ другия день, 10/22 ноемврия, срѣда.

II.

У единъ знаменитъ публицистъ.

Ние ходихме да посѣтимъ многоизвѣстния въ онова врѣме публицистъ Emile de Girardin, стопанинъ и главенъ редакторъ на вѣстника „La France“, за когото носѣхме тъй сжщо добри прѣпорѣчителни писма. И часа кждѣ три слѣдъ пладне ние бѣхме въ дома или, по-добрѣ казано, въ малкия, но прѣкрасенъ дворецъ на тоя старъ знаменитъ публицистъ, ролята на когото въ Франция като такъвъ бѣше отъ най-забълбѣжителнитѣ, заемаща и до днесъ блѣскава страница въ историята на французското вѣстникарство, на което той даде новъ животъ. Той не бѣ при това само публицистъ, той игра видна роль и въ политическия животъ на Франция. Ржководимиятъ въ онова врѣме отъ него вѣстникъ бѣше противъ турцитѣ, съ симпатии къмъ пострадалия български народъ и съ настроение русофилско. Стариятъ, но живъ инакъ и пѣргавъ публицистъ, съ обрѣснати мустаци и брада, ни прие твърдѣ лъскаво и насърдчително и ни задържа въ работния си кабинетъ повече отъ единъ часъ. Ние поискахме съдѣйствието на вѣщото му и живо